ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK
# JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobkyně: S V O s.r.o.**, se sídlem Ohradní 1368, Praha, proti **žalovanému: Finanční úřad v Dobrušce**, se sídlem Šubertovo náměstí 53, Dobruška, ve věci ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 4. 2010, č. j. 31 Ca 73/2009 – 25,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 4. 2010, č. j. 31 Ca 73/2009 – 25, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

## Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Hradci Králové (dále též „krajský soud“), ze dne 20. 4. 2010, č. j. 31 Ca 73/2009 – 25, kterým tento soud odmítl její žalobu, kterou se domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného (dále též „správní orgán“), a to jako nepřípustnou podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť dospěl k závěru, že proti nezákonnému zásahu se lze ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky, včetně žaloby podle ust. § 65 a násl. s. ř. s.

Jako právní důvod kasační stížnosti stěžovatelka uplatnila důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatelka uvedla, že postavení žalobce jako účastníka řízení o žalobě podle ust. § 82 s. ř. s. je dáno jeho tvrzením. Citované ustanovení pod nápisem aktivní legitimace vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce podat, aby jeho žaloba měla zamýšlené účinky. Stěžovatelka je přesvědčena, že krajský soud měl v průběhu řízení zkoumat, zda žalobkyně tvrzenou aktivní legitimaci skutečně má, resp. zda se žalovaný správní orgán skutečně dopustil zásahu do veřejných subjektivních práv a je pasivně legitimován. Stěžovatelka se domnívá, že institut aktivní legitimace je nutné chápat jako oprávnění vyplývající z hmotného práva a má je ten z účastníků, komu svědčí subjektivní právo nebo povinnost. Posouzení jednotlivých definičních znaků tvrzeného nezákonného zásahu představuje úvahu ve věci samé, která v konečném důsledku může vést pouze k zamítnutí žaloby se závěrem, že k tvrzenému zásahu nedošlo, nebo že k němu sice došlo, nebyl však nezákonný, anebo sice nezákonný byl, avšak žalobce nebyl přímo zkrácen na svých právech, nikoliv k odmítnutí žaloby. Pokud krajský soud v odůvodnění odkazuje na podmínku, že žaloba může být před soudem projednána pouze, nelze-li se domáhat ochrany nebo nápravy jinými právními prostředky, pak toto tvrzení nemůže obstát v této věci. Žalovaný totiž v budoucnu vůbec nemusí zahájit se stěžovatelkou jako daňovým subjektem daňové řízení. Pokud takové řízení neproběhne, zjištění žalovaného, které tento získal nezákonným zásahem, nebudou součástí budoucího řízení a tedy nemůže platit, že stěžovatelka mohla proti nezákonnému zásahu brojit v rámci žaloby proti meritornímu rozhodnutí. Proto kdyby stěžovatelka byla nucena čekat na konkrétní daňové řízení a k tomu by v budoucnu nedošlo, nemohla by se nezákonnému zásahu nijak bránit, ač k zásahu do jejích práv, jak tvrzeno, došlo. Navíc stěžovatelka upozorňuje, že podala dne 24. 9. 2009 stížnost proti postupu žalovaného a vyzvala jej, aby upustil od nezákonného jednání. Žalovaný na tuto stížnost reagoval podáním ze dne 10. 11. 2009, kterým její stížnost odmítl řešit. Tato odpověď žalovaného však podle jejího názoru činí nesporným, že žalovaný zahájil daňové řízení, ač k tomu není zákonem dána místní příslušnost, ani nebyla na něho delegována. Na základě shora uvedeného navrhla stěžovatelka zrušení napadeného usnesení krajského soudu a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 9. 6. 2010 žalovaný předně uvedl, že setrvává na názorech, které prezentoval ve vyjádření k žalobě, a plně na ně odkazuje. Dále vyjádřil obavu, zda je u stěžovatelky splněna podmínka povinného zastoupení ve smyslu ust. § 105 odst. 2 s. ř. s., kdy tuto dovozuje nejenom z toho, že právní zástupce stěžovatelky nefiguruje v seznamu advokátů, ale rovněž s ohledem na pochybnosti o jeho vysokoškolském právnickém vzdělání. Žalovaný zdůraznil, že podle ust. § 82 s. ř. s. nelze poskytovat ochranu před aktuálně neexistujícími zásahy, včetně zásahů, které mohou teprve v budoucnu nastat, nejde-li o hrozbu opakování již učiněného zásahu. Ostatně i stěžovatelka tvrdí, že žalovaný nemusí vůbec v budoucnu se stěžovatelkou daňové řízení zahájit, čímž podle názoru

žalovaného není splněna jedna ze základních podmínek uplatnění tohoto institutu. Připomněl rovněž, že tzv. vyhledávací činnost je trvalým a podstatným institutem správy daní. Podle stávajících ustanovení zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“, příp. „daňový řád“), je správce daně výslovně povinen ověřovat úplnost evidence či registrace daňových subjektů a zjišťovat všechny skutečnosti týkající se jejich příjmů, majetkových poměrů a dalších skutečností rozhodných pro správné a úplné vyměření a vymáhání daně. Vyhledávací činnost může být dokonce vykonávána i bez přímé součinnosti s daňovými subjekty. V tomto směru proto návrh žalobního petitu, v němž se požaduje zákaz zjišťování skutečností rozhodných pro správu daně a dokonce zničení již získaných informací, svědčí o naprostém nepochopení daňového práva ze strany stěžovatelky. Pokud stěžovatelka dále odkazuje v kasační stížnosti na písemnost (stížnost), kterou údajně podala dne 24. 9. 2009, konstatuje žalovaný, že tento den mu nebylo uvedené podání předáno. Je pravděpodobné, že stěžovatelka má na mysli podání, které mu bylo doručeno dne 15. 9. 2009. Toto podání však bylo podepsáno Mgr. Havlínem a v tomto duchu mu bylo rovněž odpovězeno. Ze všech shora uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Z obsahu spisu, který měl zdejší soud k dispozici, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

V roce 2009 byla prováděna v rámci vyhledávací činnosti šetření u daňových subjektů, kteří podnikají na adrese Dobruška, nám. F. L. Věka 17, a z nichž většina je místně příslušných Finančnímu úřadu v Dobrušce. Při těchto šetřeních vydal žalovaný podle ust. § 34 zákona o správě daní a poplatků výzvy k součinnosti třetích osob, v nichž žádal předložení nájemních nebo podnájemních smluv na nájem nebytových prostor na adrese Dobruška, nám. F. L. Věka 17, včetně všech dokladů, a dále sdělení komu, jak a v jaké výši je hrazeno nájemné. Z odpovědí na výzvy k součinnosti třetích osob bylo zjištěno, že nájemné za nájem nebytových prostor na adrese Dobruška, nám. F. L. Věka 17, je hrazeno na účet č. 167073105/0600 vedený u GE Money Bank, a. s., jehož vlastníkem je stěžovatelka. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka je místně příslušná k Finančnímu úřadu pro Prahu 3, byly následně výzvy k součinnosti třetích osob spolu s odpověďmi na tyto výzvy zaslány Finančnímu úřadu pro Prahu 3 (viz přípis žalovaného ze dne 19. 7. 2010, č. j. 19363/10/254970603464).

Žalobou ze dne 15. 9. 2009, doručenou krajskému soudu dne 1. 10. 2009, se stěžovatelka domáhala ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného, kdy v rámci petitu mimo jiné navrhla, aby krajský soud vydal tento rozsudek:

*„I. Výzvy žalovaného, Finančního úřadu v Dobrušce, které žalovaný v průběhu období srpen a září doručil nájemcům nebytových prostor v č. p. 17, nám. F. L. Věka v Dobrušce, jsou nezákonné, (žalobce při jednání soudu upřesní čísla jednací těchto výzev, na základě listin, které má v držení žalovaný),*

*II. žalovanému, Finančního úřadu v Dobrušce se zakazuje, aby pokračoval v nezákonném zásahu, tj. shromažďování údajů o žalobci na základě výzev, které žalovaný doručil nájemcům nebytových prostor v č. p. 17, nám. F. L. Věka v Dobrušce,*

*III. žalovanému, Finančnímu úřadu v Dobrušce se přikazuje, aby veškeré informace, které na základě výzev nájemcům nebytových prostor v č. p. 17, nám. F. L. Věka v Dobrušce získal o žalobci zničil.“*

Usnesením krajského soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 31 Ca 73/2009 – 25, byla žaloba stěžovatelky odmítnuta podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jako nepřípustná, neboť jmenovaný soud dospěl k závěru, že „*z daňového spisu a konečně ani z podané žaloby však nevyplývá, že by žalobkyně vyčkala konečného rozhodnutí ve věci, když rovnou podala proti postupu správce daně spočívajícímu ve vydávání výzev uživatelům nebytových prostor žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 s. ř. s. Přitom daňový řád zakotvuje dostatečné prostředky ochrany či obrany, proti konečnému rozhodnutí ve věci, kterým by teprve mohlo být do práv stěžovatele zasaženo, konkrétně pak možnost podání opravného prostředku, proti konečnému rozhodnutí ve věci. Přezkoumat správní rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, je následně oprávněn za stanovených podmínek (mj. právě po vyčerpání řádných opravných prostředků) správní soud, a to postupem podle § 65 a násl. s. ř. s. Ve věci podané žaloby tak lze shrnout, že žalobkyně opravné prostředky ve smyslu § 82 s. ř. s. k dispozici má, resp. mohla mít, neboť proti konečnému rozhodnutí se může či mohla bránit opravným prostředkem a následně pak i žalobou podle § 65 s. ř. s. Žaloba proti označenému rozšíření předmětu správního řízení tak nebyla nepřípustná. … Lze tak shrnout, že žaloba je nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky. Mezi tyto právní prostředky lze zcela jistě zařadit i možnost podání odvolání proti rozhodnutí, které vzejde ze zahájeného, resp. i rozšířeného, řízení, a i příp. i následná možnost obrany podle § 65 a násl. s. ř. s. O primátu takového postupu viz výše. Této možnosti však, jak vyplynulo ze správního spisu, stěžovatel nevyužil, nevyčkal konečného rozhodnutí o předmětu řízení a rovnou podal žalobu dle § 82 a násl. s. ř. s.*“

S tímto rozhodnutím krajského soudu stěžovatelka nesouhlasila, a proto proti němu podala nyní projednávanou kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena osobou s vysokoškolským právnickým vzděláním podle ust. § 105 odst. 2, věty druhé, s. ř. s. (viz č. l. 35 až 37 soudního spisu). Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zjišťoval, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Zdejší soud přitom zjistil, že usnesení krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Soudní řád správní však nestanoví, co se rozumí nepřezkoumatelným rozhodnutím krajského soudu pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto je třeba vycházet především z toho, co vytvořila dosavadní judikatura správních soudů. Ostatně o tom, že nepřezkoumatelnost je vadou natolik závažnou, svědčí právě i ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., které zdejšímu soudu ukládá povinnost se jí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), *„nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“*

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaného pod č. 689/2005 Sb. NSS, *„není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.“*

V této souvislosti je vhodné rovněž odkázat na ustálenou judikaturu Ústavního soudu k otázce přezkoumatelnosti a přesvědčivosti rozhodnutí obecných soudů, podle které *„z hlediska stanoveného postupu (čl. 36 odst. 1 Listiny) je požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí“* (viz nález Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, publikovaný jako N 17/17 SbNU 121; či nález téhož soudu ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, publikovaný jako N 127/23 SbNU 227). Předmětný soud rovněž opakovaně judikoval, že absence řádného odůvodnění v napadeném rozhodnutí může vést k jeho zrušení Ústavním soudem, neboť nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (srov. například nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publikovaný jako N 85/8 SbNU 287; či nález téhož soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147). To platí zejména tehdy, když se nedostatky odůvodnění týkají možného porušení

základního práva nebo ústavního principu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147).

Na pozadí výše uvedeného a po posouzení napadeného usnesení krajského soudu dospěl Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci k závěru, že předmětné rozhodnutí trpí absencí jakékoli úvahy ve vztahu k žalobní argumentaci, jež je podrobně rozvedena v podané žalobě a odráží se zejména ve znění navrhovaného petitu (viz str. 2 až 3 žaloby) a týkala se nejenom toho, že nezákonný zásah spatřovala stěžovatelka ve vydávání výzev, které byly doručeny nájemcům nebytových prostor na adrese nám. F. L. Věka 17, Dobruška, žalovaným, ale také ve shromažďování údajů o stěžovatelce na základě předmětných výzev a už vůbec se krajský soud nevyrovnal s návrhem stěžovatelky obsaženým v bodě III., kdy tato požadovala, aby veškeré informace, které žalovaný na základě shora uvedených výzev získal o stěžovatelce, zničil. Krajský soud sice v kasační stížností napadeném rozhodnutí podrobně zrekapituloval dosavadní judikaturu zdejšího soudu, která se vztahuje k otázce ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu, avšak již nereflektoval vlastní tvrzení stěžovatelky, pokud jde o nezákonný zásah a úkony, v nichž tento spatřuje.

Zdejšímu soudu v této souvislosti není rovněž zřejmé, z obsahu jakého správního spisu, na který v odůvodnění svého rozhodnutí opakovaně odkazuje, krajský soud při svém rozhodování vycházel, když z dokumentů obsažených v soudním spise jasně vyplývá, že tento neměl žádný správní spis při svém rozhodování k dispozici. Krajský soud proto nemohl mít vůbec na jisto postaveno ani to, o jaké výzvy žalovaného se v daném případě jedná.

Nejvyšší správní soud je proto s ohledem na výše uvedené nucen konstatovat, že krajský soud se v napadeném usnesení nevyrovnal se shora předestřenými žalobními námitkami v rozsahu, v jakém byly uplatněny v žalobě, a zatížil tak své rozhodnutí jako celek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V dalším řízení je proto krajský soud povinen se s nimi odpovídajícím způsobem vypořádat, aby tak vyhověl požadavku řádného a vyčerpávajícího odůvodnění rozhodnutí, jak je má na mysli zejména výše citovaná judikatura.

V tomto směru bude tedy nezbytné, aby se krajský soud v dalším řízení vypořádal se všemi tvrzeními stěžovatelky, která tato uvedla v žalobě, a zejména pak s jednotlivými aspekty v činnosti žalovaného, v nichž stěžovatelka spatřuje nezákonný zásah a domáhá se proti němu obrany. Pokud jde o výzvy žalovaného správce daně, které bude muset krajský soud nejprve řádně identifikovat na základě předloženého správního spisu, nelze pominout ani okolnost, v případě, že jsou stěžovatelkou skutečně napadány výzvy žalovaného vydané podle ust. § 34 zákona o správě daní a poplatků, že tyto primárně směřují vůči třetím osobám. Stejně tak nelze bez dalšího uzavřít, že stěžovatelka se proti těmto výzvám může bránit, avšak

bez uvedení toho, jakým konkrétním způsobem, jak to v napadeném rozhodnutí učinil krajský soud.

Jestliže pak stěžovatelka mimo jiné spatřuje nezákonný zásah v tzv. vyhledávací činnosti žalovaného, bude muset krajský soud nejprve posoudit, zda takováto činnost žalovaného může naplňovat znaky nezákonného zásahu správního orgánu ve smyslu ust. § 82 s. ř. s. Tzv. vyhledávací činnost je přitom upravena v části druhé zákona o správě daní a poplatků (viz ust. § 36 citovaného zákona) v rámci přípravného řízení. Jejím cílem je podle ust. § 36 odst. 1 citovaného zákona ověřování úplnosti evidence či registrace daňových subjektů, zjišťování údajů týkajících se jejich příjmů, majetkových poměrů a dalších skutečností rozhodných pro správné a úplné vyměření a vymáhání daně. K tomu účelu může správce daně sdružovat informace a informační systémy sloužící k rozdílným účelům. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení má správce daně při vyhledávací činnosti stejná oprávnění jako při místním šetření. Vyhledávací činnost může vykonávat i bez přímé součinnosti s daňovým subjektem, výsledky vyhledávací činnosti však podle odstavce 3 může využít až po zahájení příslušného daňového řízení. Stěžovatelka pak má v této souvislosti jistě pravdu v tom, že důležitou roli hraje i vztah vyhledávací činnosti a potencionálního daňového řízení. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Afs 60/2005 - 130, vyhledávací činnost správce daně je prakticky založena na obdobných principech jako institut místního šetření (viz ust. § 15 zákona o správě daní a poplatků). Avšak na rozdíl od místního šetření může správce daně vyhledávací činnost provádět pouze u daňových subjektů, tato činnost však není, na rozdíl od místního šetření, vázána na jednoznačný požadavek, aby byla prováděna v souvislosti s daňovým řízením [k otázce, zda místní šetření může představovat nezákonný zásah ve smyslu ust. § 82 s. ř. s., blíže viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 8. 2008, č. j. 1 Aps 1/2008 - 59].

V případě, že by krajský soud dospěl v návaznosti na shora předestřené ke kladnému závěru, tj. že vyhledávací činnost správce daně může představovat nezákonný zásah ve smyslu ust. § 82 s. ř. s., bude třeba zcela nezbytně zodpovědět otázku, zda je možné se proti takovému zásahu bránit i jinými právními prostředky, resp. zda platný právní řád poskytuje i jiné možnosti obrany. Na tomto místě by se pak nabízelo rovněž posouzení charakteru stěžovatelkou podaných stížností vůči žalovanému, to však jen v situaci, kdy by krajský soud dovodil, že se skutečně může jednat o nezákonný zásah ve smyslu ust. § 82 s. ř. s.

Za tohoto stavu věci považuje Nejvyšší správní soud za bezpředmětné podrobně se zabývat dalšími námitkami stěžovatelky v kasační stížnosti, neboť zjištěná nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí krajského soudu představuje vadu řízení, jež se dotýká samotné zákonnosti nyní napadaného rozhodnutí, a tato skutečnost je sama o sobě důvodem pro zrušení citovaného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As

6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS). Ostatně většina námitek stěžovatelky de facto směřuje proti věcnému posouzení učiněnému krajským soudem, to však musí být s ohledem na jeho zjištěnou nepřezkoumatelnost provedeno znovu, a proto by zdejší soud posouzením těchto námitek v podstatě předjímal budoucí závěry krajského soudu.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadené usnesení krajského soudu pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Hradci Králové v novém rozhodnutí (ust. § 110 odst. 2 s. ř. s.).

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. srpna 2010

JUDr. Radan Malík, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Dana Nevrklová